

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

ΝΑ γεμώνα που έμενα στη Λυών γνώρισα ένα άνδρα πολύ περίεργο. Τον έλεγαν Ευστάθιο Λοριώ. Ήταν σαραντάρες, πρόσχυμος, με καλή καρδιά, μετρίων ανάστημα, με πλατό μέτωπο και γαλανά μάτια. Έργαζόταν στο δικαστήριο της πόλεως, άλλ' επειδή του έμεναν άρκετές ώρες διαθέσιμες και είχε εξ άλλων μπόλικη περιουσία, τον είχε πάρσει ή μαγιά των συλλογών. Έμαθε ότι του τύχανε : Σπάνια βιβλία, άρχαία νομίσματα, ρωμαϊκά άγγεια κλπ.

Ήταν άπλος και εύπιστος σαν παιδί, όπως συμβαίνει με όλους τους ανθρώπους του είδους του. Είχε παντοφύλα, αλλά δεν έκανε παιδιά. Ή γυναίκα του ήταν εικοσοχτώ χρόνων, μελαχροινή, καλοκαμωμένη, πελατχή, νόστιμη, με όμορφάτα μάτια και χείλη κοραλλένια. Κ' επειδή άγατούσε υπερβολικά τις διασκευάσεις, στενοχωριόταν να μένει κλεισμένη στο σωπλιό σπίτι της συνοικίας Γαριζέ. Ο σύζυγός της αντίθετος σπάνια έδωγαν έξω. Ήταν άπασχολήσιμος με τις διάφορες συλλογές του, ιδιαίτερες ώρες δόκλιχρες και άποκομιόταν διαβάοντας ή φαναρισμένος με μερικούς γέροντες άρχαιολόγους που τον έπισκεπτόταν ταχτικά και μ' ένα νέο δικηγόρο, φίλο του κ' έραστή των παλιών βιβλίων. Ο δικηγόρος αυτός όνομαζόταν Φρειδερίκος Σιμον, πλησίαζε τα τριάντα κ' ήταν άνιπάντρος. Είχε λαμπρό άνίστημα, έξαιρετική εύγλωττία και φημιζόταν ως ο καλύτερος δικηγόρος της πόλεως. Κινηγούσε πολύ τις γυναίκες, ή όποιες άλλωστε τον έδελταν γοητευτικό κ' έφερε νύξη κανείς τα μάτια του τέσσερα όταν τον έβλεπε στο σπίτι του. Πολλές φορές δανειζόταν βιβλία άτ' τη βιβλιοθήκη του Λοριώ. Τον έγνώρισα για πρώτη φορά στο σπίτι του Λοριώ. Είχε ρθή εκεί να δή το φίλο του και συγχρόνως για να του έπιστρέφει ένα τόμο του «Δάφνη και της Χλόης», που του τον είχε δανείσει να τον διαβάσει. Το βιβλίο αυτό ήταν δεμένο με κόκκινο μαροκινό πετό και στολισμένο με εικόνες του Ρελάν.

— Αυτό το βιβλίο που βλέπεις, μου είπε με υπερηφάνεια ο Λοριώ, δίνοντάς μου το στο χέρι, είναι σπανιότατο και προσεχτικά άτ' τη βιβλιοθήκη του δουκάου ντ' Αρμισό της Λωρραίνης, ο όποιος καταδικάστηκε σε θάνατο την εποχή της τρομοκρατίας και τον όποιον έσπασε ή έρωμένη του, κάποτε πλύστρα, που κατοικούσε να τον φγαδεύσει την παραμονή της χαρτομύσης του. Αυτό το βιβλίο το άγοράσα, σχεδόν χάρισμα, από την κρη της γυναίκας που γλίτωσε άτ' το θάνατο των εισατηριή της Λωρραίνης. Βρισκόταν σε φτώχικες και πουλόδες τα βιβλία και τα έπιλά της.

Όταν άρχισα να φυλλομετρώ το βιβλίο, παρασητήσα μια περίεργη λεπτομέρεια. Σε πολλές σελίδες κάτω άτ' τα γράμματα ύπάρχον διάφορες γραμμικές ή μικρά σημάδια, κωμμένα άλλα με κόκκινη και άλλα με υποκίτρινη μελάνη, σχεδόν δυσδιάκριτη.

— Περίεργο πράγμα, ψυθίρισα μ' έκκληξη. Προσέξατε ποτέ αυτή τη λεπτομέρεια του τόμου σας; ρώτησα το Λοριώ, δείχνοντάς του τις σημαδεμένες άράδες.

Ο Σιμον άκούγοντας τά λόγια μου αυτά ταράχτηκε. Το ίδιο ανέβη, όπως άντελήφθη, και με την κ. Λοριώ. Ή φώρα μορφή της είχε πάρει μια έκφραση τρώμου και άγονίας. Ο Λοριώ όμως δεν κατάλαβε τίποτα άτ' αυτά. Είχε χαμηλώσει τά μάτια και ξεφύλλιξε τις σελίδες ψυθιρίζοντας :

— Περίεργο πράγμα, άλήθεια, αλλά το περίεργότερο είναι ότι ή λεπτομέρεια αυτή είχε διαφύγει την προσοχή μου, ως τά σήμερα. Τό είχες προσέξει εσύ, Σιμον ;

— Όχι, άποκρίθηκε κοκκινίζοντας ο δικηγόρος, δεν τό προσέξα. Σ' αυτό το διάστημα ή γυναίκα του δικαστικού δεν έλεγε λέξη. Είχε σκίψει στο τζάκι κ' άνακάτονε με νευροκρίτητα τά ξύλα.

— Εγώ νομίζω, είπε σε λίγο ο Λοριώ μ' έξωψη, ότι κάτω άτ' αυτά τά σημεία κρυβεται κάποιο σπουδαιότατο ιστορικό άίνυγμα κ' έχω την πεποίθηση ότι δεν θ' άργήσω να βρω τό κλειδί αυτής της μυστηριώδους γλώσσας.

Σέ λίγες μέρες άντάμισα το Λοριώ, ο όποιος μ' άρπαξε με δίνυμα άτ' το μπράτσο κ' άρχισε να μου λέη :

— Άγαπήτ' μου, θημάσι έκείνο το προσχετινό βιβλίο ; ΄Ε, λοιπόν, σε λίγο θά έχω ξεχνιάσει όλο τό μυστήριο που κρύβει.

Και βγαίνοντας άτ' την τσέπη του το αντίτυπο

του «Δάφνη και της Χλόης» πρόσθεσε :

— Νά τί άνακάλυρα ως τώρα : Ή γραμμές είναι γραμμένες πάντα με υποκίτρινη μελάνη, ενώ τά σημεία είναι με κόκκινη. Αυτό το βιβλίο, χωρίς άλλο, ο δούξ ντ' Αρμισό τό είχε μαζί του στη φυλακή. Κάθε φορά που τον έπισκεπτόταν ή πλύστρα στο κελλί του, θά του τό έπαίρων και θά του τό επέστρεφε κατόπιν. Μ' αυτό τον τρόπο χειριζόμην, άσφαλώς, ως μέσον μυστικής άλληλογραφίας μεταξύ των δύο έραστών. Άκόμη δεν κατάφερα να βρω τό κλειδί της γλώσσας, αλλά με λίγη ύπομνη είμαι βέβαιος ότι θά τό καταφέρω.

— Μπορείτε να μου δανείσετε το βιβλίο σας για δύο μέρες ; τον έρώτησα. ΄Ερω λίγα πράγματα άπο την κρυπτογραφία κ' ίσως μπορέσω να σας γράψωμους.

Δέχτηκε, χωρίς διαταγμό να μου το δώσει και δι χειρίστρα πολών καιρό για να άνακαλύψω τί συνέβαινε.

Οι έραστάι είχαν χρησιμοποιήσει πράγματι το βιβλίο ως μέσον μυστικής άλληλογραφίας και ή μέθοδός τους ήταν άπλουσιότατη. Άρκοίως να βάλουν κάτω από ώριωμένες λέξεις σημεία ή γραμμικές, για να σχηματίσουν είσοδα δόκλιχρες φράσεις. Ή πρώτη λοι διάθεση έλεγε τά έξηξ : «Άφιμο στις δυό θά πάω στο δικαστήριο. Έλα, κανέναν δεν θά μάζ άνηγορήσει». Κι' ο άλλος άπάντοια, χρησιμοποιώντας τά σημεία της κόκκινης μελάνης, με την άκόλουθη φράση : «Σήμερον, στις δυό, Σε γλυκοφιλώ». Καθώς βλέπτε λοιπόν, είματα άπλουσιότατοι σημειωμοί με τη γνώμη του Λοριώ, έκτός άπό τί διαφύρα ως προς τά πρόσωπα.

Την άλλη μέρα πήρα το βιβλίο και πήγα στο σπίτι του Λοριώ την ώρα που ήξερα πως θάβρισκα εκεί την κυρία. Ήταν μισή, καθισμένη μπροστά στη φωτιά. Ο άντρας της έργαζόταν μέσα στη βιβλιοθήκη του.

— Άνεκάλυρα την περιεφημη κρυπτογραφική άλληλογραφία της και μου είναι σπανιότατη.

Μτά... Για να δοίμε λοιπόν, μου είπε φρονιμάς μου ένα βλέμμα διαπεραστικό, χωρίς να κινήσει καθόλου άτ' τη θέα της.

Της τό έδωσα και αυτή με μια άπότομη χειρονομία έφριξε το βιβλίο στη φωτιά.

— Σιωπή ! μου είπε κατόπιν με θυρο έκπεραστικό. Είσαθε άνθρωπος του κόσμου και καταλάβαινε ότι το μυστικό αυτό πρέπει να μείνει άνεμεταξύ μας...

Εγώ κίτταξα με έκπληξη το βιβλίο που καίγονταν. Όταν έγινε στήχη πεύ, έκείνη άφησε μια χαρούμενη κρηγή :

— Θεέ μου !... Τί θα είπη ο άνδρας μου μόλις τό μάθω !... Γρήγορα, κυρία, λίγο νερό... άχισα να φωνάζη ξαφρικά.

Έκινη τη στιγμή μίτηκε τρεχάτος στην κίμαρα ο δικαστικός.

— Τι τρέχει λοιπόν; φώναξε τρομαγμένος.

— Δυστύχημα, φίλε μου !... τού είπε με προσποιητή λύπη ή γυναίκα του. Ο κύριος από δω έβαλε το βιβλίο άπάνω στην άκρη της πολυθρόνας, έγώ έκαμα μια νιχνή χωρίς να προσέξω και το βιβλίο έπεσε στη φωτιά. Κ' επειδή είχαμε γρησιμένες τις πλάτες προς τό τζάκι και κωμεινιόταμμε, πολύ άργά άντελήφθηκαμε την άπόλαση...

Ο Λοριώ άρπαξε άτ' το τζάκι την ταμπίδα, έπιασε τό καμμένο βιβλίο και τό βόησεν μέσα σ' ένα δοχείο με νερό. Όταν θυωσ τό έδάφηνς κ' ή Χλόης δεν άποτελούσαν παρά ένα μαύρο μίγμα.

— Τι κρημ ! μουνοιούσε τότε ο Λοριώ, με μάτια σχεδόν δακρυομιόνα. Δεν λητάμνα τόσο για τό βιβλίο, όσο για τά περίεργα έκείνα σημάδια που κατεστράφησαν, γιατί, έναυλαμδώνω, κάτω άτ' αυτά κρυβόταν ένα σπουδαιότατο ιστορικό άίνυγμα, τό όποιο δεν θ' άργούσα να λύσω...

ANTPE TEPIE

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

— Γιάννη, τί τόκωνες τό γράμμα που είχα άρήσει εδώ άπάνω στο τραπέζι ;

— Τό έφριξα στο ταχυδρομείο.

— Μά δεν προσέξες, άνόητε, ότι δεν είχε έξοπληρωθεί ;

— Τό είδα, αλλά υπέθεσα ότι ο κύριος δεν ήθελε να μάθουν σε ποιόν γράφει !...

Διαβάζε ώρες δόκλιχρες και άποκομιόταν διαβάοντας ..

